

Zlata Žunić

Moj kutak svemira

Aquila non capit muscas.

- Orao ne lovi muhe.

"Veliko doba traži velike ljude. Postoje nepriznati, skromni junaci, koji nisu stekli slavu ni ušli u istoriju poput Napoleona. Analiza njihovih karaktera pomračila bi i slavu Aleksandra Makedonskog. Danas možete sresti na praškim ulicama čoveka u pohabanom odelu koji ni sam ne zna šta on u stvari znači u istoriji novog velikog doba. Ide skromno svojim putem, ne dosađuje nikome, a ni njemu ne dosađuju novinari tražeći intervju. Kad biste ga zapitali kako se zove, odgovorio bi vam jednostavno i skromno: „Ja sam Švejk..“ (J.Hašek)

Već neko vrijeme mi, bez ikakvog jasno definiranog i svjesno osmišljenog povoda, u dnu glave migolje, komešaju se, sapliću, pa treskom padaju, udarajući o zidove lobanje, ubojitom satirom ispisane scene Hašekove maestralne pučke priče o doživljajima dobrog vojaka Švejka, junaka sveltremene parodije o prostodušnom univerzalnom čovjeku u kataklizmatičnim vremenima. O tom racionalnom kontrapunktu aroganciji nadmenog i agresivnog "eupejstva" velikih i malih Halilčića jetkog Derviša Sušića, čiji međusobni, nimalo civilizacijski obračuni, sa ili bez pijetla iz tuđeg kokošinca pod miškom, su se prelamali, uvijek i bez iznimke, preko leđa "običnog, malog čovjeka"! Kvintesencijalna fantazma autorovog iskustveno doživljenog sudara epoha koji je prethodio nadolazećoj imperijalnoj dekadentnoj pohlepi kapitalizma, kameleonski prilagođenog bordelu istine o ljudskim slobodama, pravima građana i pravdi za sve žitelje planete Zemlje, svjedoči o zasljepiljujućim svjetlima karagöz pozorišta sjena, gdje su nevidljivi ostali samo lutkari, što i danas vuku konce. Dokle? Ostaje da se vidi!

"Ne postoji nešto takvo kao što je neizbježan rat. Ako do rata dođe, to je zato što je zatajila ljudska mudrost." Andrew Bonar Law

Uljuđeni humor i satira mog vrlog Haška, i danas više nego aktuelni, situirani su u doba Prvog svjetskog rata, unutar multietničkog austro-ugarskog carstva, bremenitog vijekovnim tenzijama. Eskalacija nasilja, nakon atentata na Franju Ferdinanda, rezultirala je neslućenim krvoprolićem i nestajanjem tri moćne svjetske imperije, čija se dominacija fatalno kratkovidom politikom širila na vječito trusnom, europskom tlu, poodmaklog civilizacijskog obrasca u razvoju, braneći obraz Starog kontinenta, a ne nekih skorojevića. Četvrta je, pak, premostila jaz do Novog doba, zaštićena spasiteljskim ozračjem doborčinitelja “nerazvijenih i siromašnih” zemalja afro-azijske regije, iskusna i oprezna, nakon što je restriktivnom ekonomskom politikom, nevoljko “pristala” izgubiti Ameriku. Istina, nešto ne pamtim iz pročitano i naučenog tokom, ne baš kratkog životnog vijeka, da je neko pitao pučanstvo za čije babe dušu i za kakve ideje i ideale se želi boriti, te da li hoće biti statistika krvavog okršaja veličanstvenih, što odnosi desetine miliona života, dok se gospodari rata zadovoljno vajakaju za nekim okruglim stolom sa novim crvenim prekrvačem, zdraveći jedan drugom najskupljim vinom istine i dajući čvrstu riječ o da se nikada više neće poklati, zaklinjući se na vječni mir i безусловnu ljubav, zadovoljni kvalitetom investicije. Po ISO standardu novačene europske sirotinje, u potrazi za hljebom i boljim životom. Čudne neke relacije! Unatoč svemu mnogi insan će mazohističkim sladostrašćem vječitih balkanoidnih skorojevića spominjati doba vladavine prosvijećenih, agilnih gospodara domaćih resursa, dok će drugi oplakivati otomansku polumilenijsku usnulu maglu tavorenja na marginama dvije civilizacije, kudeći Ex Jugoslaviju, gdje su im ugrađena krila za dugi let do slobode i statusa ravnopravnog građanin svijeta, a pritom dato i diskreciono pravo da ideološki čiste prostor oko i ispred sebe, uklanjajući brezovačom iz babukine avlije sve zaslužne za sopstveni prosperitet i smiještajući ih u bajbokanu, uz Budaline Tala sudbinu!

"Samo su mrtvi vidjeli svršetak rata." Platon

Čini se, ipak, da nema slučajnosti u mojim asocijacijama uoči sedamnaeste godišnjice obilježavanja 11. Jula, dana kada je izvršen jedan od najvećih zločina nakon Drugog svjetskog rata, u samom srcu te iste samozadovoljne Europe, u UN-ovoj “zaštićenoj zoni”, satelitski nadgledanoj, gdje ni miševi nisu mogli kihnuti, a kamoli kolo voditi poput pripadnika Nordijskog bataljona, a da ne budu registrirani

kao zvuk tromblona, u najboljem slučaju. O ostalom svjedoče mrtvi, ali i živi, zauvijek istrgnuti iz svojih korijena, iz života, iz ljubavi, iz čovječanstva. Korak po korak, mig po mig, ugnijezdilo se i duboko ukorijenilo diljem lijepe nam globalizirane Planete erozivno osjećanje nepripadanja marginaliziranog etnoreligijskog korpusa nekih protosemitskih patvorina, koje bi trebalo, po New Age paradigmi, valjda, uz koncenzus iz više međusobno polifoničnih izvora, redizajnirati, ili, naprosto, “utopiti u moderne europske tokove”, kao da su, evo sad, ovog časa šljegli iz srednjovjekovnog mraka istočne satrapije. Usmjeravajući preživjele, nebitno koje ideološke provenijencije, uz komunikacije ka prosvijetljenom Sjeveru, ili malo istočnijem bogatom Zapadu. Tamo će živjeti blagorodnim životom multikulturnih i sasvim benignih, ljudskim pravima i blagostanjem okruženih građana, sa biljegom mučenika i mitologiziranim sjećanjem na izgon. Okupljeni, usto, u neprofitnim etno-udrugama, čarobnoj formuli za koeficijent astronomskih lobističkih primanja, neborivom argumentu o demokraciji demokratije, što će, bez izuzetka, biti ukamaćeno tvrdoglavim domoljubima i herojima, neopojanim sirotanovićima u već dobrano ispražnjenom kući koju odbijaju, ili, pak, ne mogu napustiti, izgubljeni u prostoru ekstremne neimaštine stalno generiranih latentnih sukoba, stigmatizirani i iščašeni iz vremena! Nepostojeći, a ipak tu negdje, čvrsto vezani za prošlost, bez sadašnjosti i budućnosti, u funkciji potsjetnika na dobro osmišljen koncept razbijanja apsurdne i paradoksom zaodjenute paradigme o prijetećoj zelenoj transverzali, kao mogućem reliktu sumorne historijske manipulacije zavojevača. Istina, svjedočimo i nekim drugačijim vjetrovima sa zapadnih strana, gdje nije sve tako ružičasto kako nam se čini, pa ušančenu svijest domaćih gospodara treba razmrdati artikuliranjem odgovornosti za spiskane fondove, uništenu privredu, oslanjajući se na vječitu ljudsku potrebu da se na branik pravde stane tek nakon izvršene “forenzičke” obrade, zepećacene u zlaćanoj foliji nespornih autoriteta. Dakako, u mnogim aspektima ove evolucijski višeznačne polifonije, uz zadaću ide i primjeren status, socijalni i finansijski, pa teško da bi to mogao biti neko odveć neupućen i subjektivan (generalno govoreći!), zbog delikatnosti projekta koji zahtijeva visok stupanj sofisticiranosti i objektivnosti, što implicite svjedoči da su realizatori, pretpostaviti je, sasvim realni i racionalni izdanci sa godovima svih naših milenijskih lutanja i posrtanja! Ovogodišnje obilježavanje masovnog stratišta u Srebrenici, uz sahranu novih 560 novoidentificiranih žrtava, sa preciznom programskom šemom krešendo-zviždača, možda neće pomoći mrtvima, ali bi živima trebalo da bude svojevrsna garancija budućnosti, kao i netom predstavljeni projekat “Video arhiv genocida u Bosni i Hercegovini”, pod visokim pokroviteljstvom međunarodne Fondacija Cinema for Peace, sa sjedistem u Berlinu i uredima u Sarajevu i Los Angelesu! Kako god, međutim, da okrenemo

sav taj tragični i, istodobno, spektakularni mélange, praćen iskrenom sućuti vascijelog slobodarskog svijeta, nama valja platiti dospjela dugovanja za ovu godinu, ako se ne varam, nekih 300 miliona eura, a fondovi odzvanjaju prazno, sa opravdanim indicijama o duplom dnu, zasad vješto zavarenom sa svih strana, dok Wikileaks ne procuri svim curećim agregatnim stanjem.

“Isplesti vijenac je mnogo lakše, nego za njega naći dostojnu glavu.” Goethe

I, ponovo se odnekud javlja, gle čuda, moja blistava fascinacija čovjekovom sposobnošću da utone u vlastitu zabludu, ma koliko tuđa svjedočanstva i primjer bili očigledni, ma koliko snažno bilo čudo tuđeg zivota, pa i vlastitog, uostalom, ne mareći, pritom, zašto se polarni medvjed veseli, kad tigar dobija ozeblina. Čitam na svjetskim portalima nimalo diplomatsko vojevanje ekonomske teorije sa praksom naoliberalizma, u kome su sve vrijednosti podvrgnute standardima finansijske oligarhije, čije poslovanje i ukamaćivanje posuđenog i otetog, postaje pretežak teret za čovječanstvo u kome milioni gladuju, na rubu opstanka. Prema profesoru Jamesu Petrasu¹, u toku je proces političke regresije od dekadentne demokracije do tehnokratske diktature, a podijeljen je na dva poglavlja: prva faza predviđa prelaz od demokracije u raspadanju na demokraciju oligarhije; druga faza, sada u toku u Evropi, obuhvaća prelaz od oligarijske demokracije na kolonijalno-tehnokratsku diktaturu. I, mi nesrećnici, usred te i takve organizirane zbrke, poharani i pobijeni, ekonomskim nesuvislostima rastjerani i prognani iz vlastitog identiteta, moralno političkom podobnošću komutarnih ličnosti desetkovani i ušutkani, preživljavamo dan i komad, dijeleći sa “sposobnim” sve tragedije, bez prava na svoje zarađeno i uštedeno, a kamoli podjelu “dobiti”. Ili, barem, pristojan posao, prema kriterijima i standradima onih u čije okrilje željno hrlimo! Šta bi na sve ovo rekao Talu Halilčić, ili Šekspirov Šajlok Saleriu? Da li je mučnina rakijskog podrijetla, ili političkog, uključujući i domoljubnu, bez transparentnih pokazatelja koliko “funti mesa” će koštati rasipnih sinova troškovi života na visokoj nozi, zaslužnih babuka za ideološku čistotu, bezmalo rasne provenijencije, u državi građana identičnih haplotipova? Ili će, po starom, oprobanom réceptu, račun za pečenog brava u mehani platiti onaj što se nije dvije decenije omrsio? Jadno je kad najnebitniju distinkciju odmjerimo laktom kao mjeru za prepoznavanje original surogata, mijenjajući svako malo apparel, pa poput rahmetli Pavarotija sad zapjenjenom romantikom pjevamo “O sole mio”, da

¹ James Petras je umirovljeni profesor emeritus za sociologiju na Sveučilištu u Binghamton Binghamton, New York i honorarni profesor na Saint Mary University, Halifax, Nova Scotia, Kanada, koji je objavljivao obilje radova o političkim pitanjima Latinske Amerike i Srednjeg istoka

bismo već u sljedećem pasažu navukli halju Rigoleta, dvordke lude, ili raspjevanog Seviljskog berberina, a možda i tragičnog Otela? Svjedno, efekat je isti za gledališće!

Kad sam bio mlad, vjerovao sam da je novac najvažnija stvar u životu. Sad kad sam ostario – to znam.”Oscar Wilde

O, kad smo kod domoljublja koje bi, po svemu, trebalo biti derivat čovjekoljublja, sjetih se duhovitog šlagvorta s početka priče, koji mi je promakao, zanesenoj seciranjem Haše(k) europejstva i vaskrsavanjem mrtvih i umirućih. Dok je još imao izbora da misli i govori po vlastitom nahodaženju, Jozef Švejk, taj sredovečni, prostodušni čovek, što prodaje ukradene pse i živi skromno u stanu gđe. Muller, slušajući tugaljivu konstataciju gazdarice, nakon atentata na Franju cara, u Sarajevu, 1914.-te: “I tako nam ubiše Ferdinanda!” , nastavlja trljati reumatično koljeno, poprilično rezignirano kometirajući: “Koga to Ferdinanda? Ja poznajem dva Ferdinanda: jednoga što služi kod drogeriste Pruse, i što mu je u zabuni popio flašicu nekakve vodice za mazanje kose. A, onda, znam još i Ferdinanda Kokošku, onog što skuplja pseća govanca. Ni za jednog, ni za drugog, nije šteta!” Nisam posve sigurna da, nakon svekolikih ispiranja mozgova, još uvijek tu negdje kraj nas, žive oni koji bi, birajući između autodeificiranih vladalaca-tlačitelja, čije ovlasti i moć su vododjelnica između života i smrt, i od iskona našoj sitnošičardžijskoj sumnjičavosti podvrgnutih potlačenih, tipovali na ČOVJEKA, zbog čega taj anahroni species šaptom nestaje. Mi smo, očito, svoju muku pretvorili u modus vivendi, pa su nam se i harfovi u mozgu pobrkali, te nije čudo da uzroke ne razlučujemo od posljedica, jer umijeće življenja na ovim hermafroditasko ispolitiziranim prostorima, postaje opasna igra na rubu pameti i skliskoj ivici kriminala. Da je tako svjedoči i jedan od posljednjih, meni veoma upečatljivih, eklatantnih primjera zamjene teza: hapšenje mladog cyber kriminalca u Banja Luci, sirotinje.ba, čiju ingenioznost niko nije prepoznao bez tačno utvrđene tarife koju mladac, očito, nije mogao platiti, pa se latio knjige, skupio znanje i orobio, koga drugog, do najbezdušnije Šajloke Novog Doba-banke! Kritičko promišljanje nam nije svojstveno i uvijek je odbranljivo onom poslovičnom balkanskim, nekada davno, u normalnom svijetu, prepoznatljivom ambivalentnošću, u kojoj zakon štiti privilegirane, dok se maćehinski, sa servilnom odanošću političkim oligarsima, grozi onima što ne umiju, ili im ne staje pod kapu od gladnih, bolesnih, iscprljenih, poniženih i duboko uvrijeđenih orgijama Četiri Jahača Apokalipse, otimati. Zato, neka mi ne bude zamjereno što, bez poznavanja više detalja, kažem da je u Banja Luci uhapšena pogrešna osoba. Trebalo je

uzaptiti usopljene tajkunobrigadne posilne generala-izjelica, koji nisu prepoznali njegove talente, i dali priliku da bude Bil Gejts, a ne Cyber Robin Hood, ako im već tako silno smeta sličnost sa omiljenim junakom iz engleske povijesti. Malo je iznenađujuće da se privatna svojina štiti enormnim budžetskim izdvajanjima građana za funkcioniranje administrativnog aparata: istih onih od kojih se nemilosrdno uzima za samo državi znane namjene, dok se javna dobra smatraju erarom, tačnije, koncesijom privilegirane kaste, ma koliko asimetrična ova konstatacija bila sa proklamiranom demokracijom čije se definicije, kao pijan plota, drže erlovi, perlovi, sultani, vojevode i njihove hanume, sultanije i perlice. Uostalom, upravo filmovani mit o Robinu Hoodu, za koji su, gle apsurdna, prema navodima Naoma Čomskog, liberalni blacklisted ljevičarski scenaristi Holivooda pisali anonimne scenarije, govori o greškama anglo-saksonskog prava, koje rezultiraju pojavom otpadništva, uvjetno govoreći. Jer, zaista je sve relativno, pa i moral, kao kad celebrities snimaju svoja seksualna iskustva, i svi im se dive, jer sjajno ljuljaju i zanose; jer, naprosto, umiju iz kamena lovu iscijediti, što znači da su “pametne”! Ostale su glupače all totales, koje bi da budu voljene i poštovane, a jedna he***a će ih koštati života, s obzirom na to da niko, pa ni voljeni, neće prihvatiti material koji “ne baca dvostruku dobit ” nakon što plasira svoju neprofitnu mušku potporu! Ove potonje su najzanimljivija meta za pikado smrtonosnim strijelicama inventivnog “kurare mahalanja”, ma kako ga preveli autoriteti od lokalnih jezika.

***Bogatstvo i siromaštvo imaju zajedničko prokletstvo; da čovjeka učine robom.
Graf***

Vratimo se pratećoj Povelji o šumama Magna Carta-e, kojom je zabranjeno korištenje njenih resursa za hranu, ogrijev i građevinski material, kako bi, u funkciji javnog dobra, bila “sačuvana za dolazeće generacije” (koga ili čega??), čime je izvršen izravan atak na najsiromašnije slojeve društva, gdje se, opet, nije našao neko dovoljno odvažan i pronicljiv da pokaže kako nije nikakva pamet i hrabrost biti bandit, ali je velika mudrost dati i drugima, čiji ugroženi opstanak narušava ravnotežu našeg vlastitog postojanja. Izuzev, ako gospodar ne raspolaže dovoljnim brojem Gogoljevih mrtvih duša, dakako, bez obzira na vremensku diskrepancu (princip je isti, sve su ostalo nijanse!). Uprkos svemu ovome, identični zakoni ostaju i danas raširena praksa u cijelom svijetu, a da u međuvremenu niko nije riješio pitanje zaštite siromašnog čovjeka i njegovih potomaka, koji postaju svojevrsnom prijetnjom neprirodnom poretku stvari. A, evo i kako! Do 17. stoljeća, ova Povelja je pala kao žrtva porasta robne ekonomije i kapitalističke

prakse i morala, uz opasku da su prava običnih građana ograničena na ono što se ne može privatizirati - kategoriju koja se nastavlja smanjivati do virtualne nevidljivosti. U Boliviji, primjerice, pokušaj privatizacije vode bio je trigger za ustanak koji je doveo autohtonu većinu na vlast, po prvi put u povijesti. Ovo je samo maleni uzorak borbe u toku diljem većeg dijela svijeta, neki s ekstremnim nasiljem, kao u istočnom Kongu, gdje su milijuni poginuli u posljednjih nekoliko godina, kako bi se osiguralo dovoljno zalihe minerala za mobitele i druge svrhe, i naravno obilje profita.

"Ne zavisi od tebe hoćeš li biti bogat, ali zavisi od tebe hoćeš li biti sretan."
Epiktet

Sjetih se, u trenutku zamora Oshove "Knjige o egu", i shvatih da sve češće i sistematičnije razmišljam o mudrosti Istoka, čije zaostajanje u materijalnom razvoju je u kratkom periodu postalo istorijska činjenica, zabrinuvši cijeli svijet, zabavljen moderniziranjem starih stereotipa etnonacionalnih i religijskih sukoba, svojim snažnim uzletom, bez velikih potresa, individualnih i kolektivnih, te ideoloških nedoumica oko ekonomskih premisa, a da o circumcisiumu kojim djecu lišavamo "dijela tijela" s kojim su rođeni, ne govorim! Čitav verbalni rat se vodi oko toga na društvenim mrežama, a nišandžije su, u pravilu, potomci usukanih malečkih sa zvučnim i utjecajnim titulama, što još uvijek žive svoj srednjovjekovni san o robovima na njihovim otetim imanjima, na čiji neposluš mogu, bez ikakve odgovornosti, nahuškati svoje krvoločne zvijeri. U taj kontekst utrča prilično zgođušan i fascinantno pametni nobelovac, ekonomist Nouriel Roubini, usto otmjeno vehementan i ludo hrabar, dovoljno da bude moj lik iz mašte. Bez imalo dvojenja 'nagazio' je bankare, predloživši "rasturanje" finansijskih tržišta koja su dovela do recesije s "dvostrukim dnom", i zbog kojih smo izgubili gotovo tri godine, što je trebalo iskoristiti za izlazak iz krize: "Nitko nije išao u zatvor od početka finansijske krize. Banke neprestano rade ilegalne stvari i u najboljem slučaju im daju pljusk u obliku novčane kazne. Kad bi neki ljudi završili u zatvoru, možda bi drugi naučili lekciju. Ili da neki završe obješeni na ulici", kazao je dobitnik Nobelove nagrade za ekonomiju. Ako je vjerovati njegovom iskonom profiliranom DNK, za sljedeću godinu predviđa "savršenu oluju": urušavanje eurozone, krizu dvostrukog dna SAD-a, usporavanje kineske ekonomije i tržišta koja su sada u uzletu, kao i rat na Bliskom istoku. Da ne bismo ostali u zabludi kako svi gube u ovom ekonomskom karakazanu, sjetimo se da uvijek neko profitira na mucu, pa Roubini ističe da se među industrijama koje su ostvarile najveći rast, izdvajaju proizvođači kondoma, koji su u SAD-u 2009. prodali 22

posto više svojih gumenih proizvoda nego godinu ranije. Za njima mnogo ne zaostaju proizvođači alarma, kao i oružja. Sve zabava do zabave za puk, bez pravljenja dodatne sirotinje. Za to vrijeme bogati sve bogatiji i, hraneći svoj ego u dosadi, jer više ne moraju na takmičenja, posjećuju aukcije, gdje plaćaju slike astronomskim iznosima od kojih se mojoj sirotoj glavi zamuti : i prošlost i budućnost se istumbaju, u nemoćnom pitanju sublimiraju: “Ko sam to ja i meni slični? Šta tražimo na ovom svijetu, ako samo čekamo na prirodni process depopulacije? Pa, to je, bar, lako rješivo!” (Eufemizam za smrt ljepše zvuči i nema prizvuk očaja). Najnoviji kuriozitet je nedavno vaskrsnuo iz strogo čuvane tajne: američki milijarder Leon Black je osoba koja je u maju o.g. platila rekordnih 119,9 miliona dolara za kultnu sliku glasovitog norveškog ekspresioniste Edvarda Munka “Krik”, u aukcijskoj kući Sotheby's u New Yorku u , objavio je Wall Street Journal. To je najviša postignuta cijena za neko djelo na javnoj držbi ikada postignuta do sada. Nećete mi zamjeriti, ako se povjerim: nikad čula za prvog, a drugog prepoznajem tek po čuvenju! Ne samo djelom, nego i cijelim svojim životom, Munk zaslužuje status majstora dramatskog likovnog izričaja, koji nije proizvod njegove pomodne umjetničke dinamike, već realnost sa kojom se suočio, prenoseći je dosljedno na platno. Krikovi pijetizma Eduarda Munka u ulju i pastelu, njegovi anđeli straha, tuge i smrti, čije sjeme je baštiniu u rustičnom ambijentu rođenja i odrastanja bez majke i uz utjecaj očeve tiranske religiozne opsesije, malo su poznati onima kojih tragičan usud snažno inspirira njegovu delikatnu prirodu, duboko emotivnu i ranjivo suptilnu. U svim Munkovim djelima, a posebice tri verzije “Krika”, ima svojevrstne simbolike intimnih proživljavanja vlastite obiteljske drame, o čemu je sam svjedočio, pričajući da bi mu se iznenada dešavalo da čuje zaglušujuće vapaje, praćene jezivim vizijama, što mu je oduzimalo dah i snagu iz tijela. I sam prilično siromašan, daleko od uspavane savjesti bogatog dijela čovječanstva, postao je kulturni umjetnik ekspresionizma kroz svoje simbole i metafore o beznadu usamljenih i vapijućih sa ruba pakla, što ga, decenijama nakon smrti, pretvaraju u statusni symbol i unosan business. Šta je to tako morbidno u ljudima da umjetničkom imaginacijom vizualizirani horor iz najstvarnije stvarnosti plaćaju bogatstvom, umjesto da smisao vlastitih pregnuća, nastojanja i djelanja nalaze u otklanjanju patnje i boli, koju Munk sugestivnim kreativnim umijećem, artikulira?! Pod tim okolnostima, diskutabilni su i Munkova bipolarnost, kao i psihološki portret enormno bogatih kolekcionara, posmrtnih mecena i poštovatelja, zbog čega dosljedno negiram privlačnost svakog “blagostanje” u kome se uživa apetitom siromaha, ne mareći da li tigar dobija ozeblina, dok se, poput sjevernog medvjeda, radujem “hladovini” štita od bogatstva! Jer, cijena je previsoka i ne plaća se na akord, već umah.

“Žene intelektualke su kao tijesne cipele: jedva čekamo da ih se otarasimo.”
Chaplin

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

NE KOPIRATI